

ako pust ni bil velik. Zadnji dan pa nas je zopet polno število. Raznih vej, brinja, hojevja je velik kup. Še malo suhe smrekove hoste nabereimo po mejah. Le-to zamaši potem Kovačev Mihec v pusta. Nato še posekamo precej veliko smrečico in jo postavimo v sredo. Pust je gotov.

Pri sv. Primožu zazvoni poldan. Solnce je visoko. In z željo, da bi šlo kmalu za goro, gremo južinat.

Še pri lepem dnevu pridemo zopet vsi s suhimi metlami oboroženi k pustu. Ne čakamo, da bi noč pogrnila svoj črni plašč na zemljo, ampak takoj po »Zdrava-Mariji« zažge Mihec pusta, ki je gorel, da so ga lahko videli daleč na okrog.

Ker pa bi bilo predolgo, ako bi pravil, kako smo potem letali z gorečimi metlami, zato končam z obljubo, da vam prihodnje leto o tem kaj več povem.

Moj kužek.

Priden vam je kužek moj,
 Vedno hodi za menoj.
 Moja pot, njegova pot,
 Vsak z menoj prebrska kot.
 Kadar vidi teči mene,
 V tek se tudi on požene.
 Kadar vsa družina kosi,
 Tudi on kosila prosi.
 Kadar mene jok posili,
 Laja on, sočutno cvili.
 Vse, karkoli delam jaz,
 Vidi njemu se ukaz;
 Le ponoči je drugače,
 Ko prihaja tat po krače:
 Spim sladko jaz brez skrbi,
 On pa poleg mene bdi.

Gr. Gornik

